

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 26 sierpnia 2021 r.

Poz. 3927

WYROK NR II SA/WR 114/21 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 13 maja 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Wojciech Śnieżyński (sprawozdawca)

Sędziowie:

Sędzia WSA Olga Białek

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn

po rozpoznaniu w Wydziale II
na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 maja 2021 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Radkowie
z dnia 30 listopada 2020 r. nr XXXII/222/20

w przedmiocie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obrębu miasta Radków w rejonie ul. Osiedle Robotnicze oraz ul. Leśnej

stwierdza nieważność § 16 pkt 3 lit. a) we fragmencie „i budowli” zaskarżonej uchwały.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Radkowie z dnia 30.11.2020 r. nr XXXII/222/20 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obrębu miasta Radków w rejonie ul. Osiedle Robotnicze oraz ul. Leśnej. Organ nadzoru zaskarżając powyższą uchwałę wniósł o stwierdzenie nieważności § 16 pkt 3 lit. a we fragmencie „i budowli”, jako podjętego z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz.U. z 2020 r. poz. 293 ze zm.; zwanej dalej "u.p.z.p.") w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 78, poz. 483 ze zm., zwana dalej: „Konstytucja”) oraz § 6 w zw. z § 14 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 283, zwane dalej: „rozporządzenie”), polegającym na naruszeniu zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zamieszczenie w uchwale wewnętrznie sprzecznych regulacji.

W szczegółowych motywach skargi podano, że w uchwale dla terenu RM (tereny zabudowy zagrodowej) zawarto, określając maksymalną wysokość zabudowy dla budowli – zamieszczono dwa odmienne treściowo przepisy. W § 16 pkt 3 lit. a uchwały wskazano na maksymalną wysokość zabudowy dla budynków i budowli wynoszącą 12 m., zaś w § 16 pkt 3 lit. b ustalono maksymalną wysokość budowli na 15 m. Zdaniem Wojewody dwa postanowienia uchwały w sposób odmienny określają maksymalną wysokość zabudowy dla budowli. Podnosi, że opierając się wyłącznie na tekście uchwały nie sposób ustalić, według którego przepisu określać należy maksymalną wysokość dla tej budowli. Tej oczywistej sprzeczności, zdaniem Wojewody, nie sposób jest usunąć stosując reguły wykładni. Mając to na uwadze, Wojewoda wywiódł, że tekst uchwały jest wewnętrznie sprzeczny, co godzi w konstytucyjne zasady stanowienia prawa. Podkreślił również konieczność precyzyjnego brzmienia regulacji zawartych w aktach prawa miejscowego. Na podstawie wyjaśnień Rady Miejskiej ustalono, że niekoherentność uchwały wynika z błędnej regulacji zawartej w zaskarżonym fragmencie. Wobec powyższego, w celu przywrócenia stanu zgodnego z prawem, Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały we wskazanym zakresie.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz wniósł o uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w zaskarżonej części. Uzasadniając zajęte stanowisko wyjaśnił, że uznaje stanowisko Wojewody za słuszne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Rozpoznając skargę na uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, Sąd przeprowadza ocenę zgodności przedmiotowej uchwały z prawem pod kątem art. 28 ust. 1 u.p.z.p., który stanowi, że istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Jednak nie każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego lub trybu jego sporządzania skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części. Naruszenie takie musi zostać ocenione jako istotne, czyli takie, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, gdy przyjęte ustalenia planistyczne są jednoznacznie odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad lub trybu sporządzania planu miejscowego.

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, zauważyć należy, że kwestionowana regulacja § 16 pkt 3 lit. a uchwały wskazuje, że: "dla terenów oznaczonych na rysunku planu miejscowego symbolem RM – tereny zabudowy ogrodowej ustala się: [...] 3) gabaryty i wysokość zabudowy: a) maksymalna wysokość zabudowy dla budynków i budowli: 12,0 m, b) maksymalna wysokość zabudowy dla budowli: 15,0 m". Analizując powyższą regulację należy dojść do wniosku, że w odniesieniu do ustalenia maksymalnej wysokości zabudowy dla budowli jest ona wewnętrznie sprzeczna. Z powyższego wynika, że Rada Gminy w lit. a (12,0 m) określiła odmiennie te same parametry dotyczące budowli, które zostały również zawarte w lit. b (15,0 m). Podmiot będąc związany aktem prawa miejscowego nie ma możliwości, kierując się powyższą regulacją, jednoznacznie

wskazać maksymalnej wysokości budowli, tym samym nie ma więc pewności co do przepisu oddziałującego na sferę jego praw i obowiązków, co stanowić będzie naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p.

Należy podkreślić, że Rada Miejska uznała za słuszne argumenty podniesione przez organ nadzoru, zaś jako przyczynę powstania stanu niezgodnego z prawem wskazuje błędną regulację, gdyż docelowo maksymalna wysokość budowli miała zostać ustalona na 15,0 m, czyli zgodnie z § 16 pkt 3 lit. b. Sąd przyznał słusność twierdzeniom skarżącego w zakresie sposobu przywrócenia prawidłowego, zamierzonego przez Radę Miejską brzmienia uchwały, albowiem mając na uwadze powyższe rozważania uznać należy, że naruszenie prawa spowodowane jest umieszczeniem w § 16 pkt 3 lit. a in fine słów: „i budowli”. W związku z powyższym, stwierdzenie nieważności powyższej regulacji we wskazanym fragmencie usunie stan niezgodności z prawem zaskarżonej uchwały.

Uwzględniając powyższe, wniosek o stwierdzenie nieważności § 16 pkt 3 lit. a we fragmencie „i budowli” zaskarżonej uchwały należało uznać za uzasadniony. W pełni zatem podzielając zarzut i przedstawioną argumentację prawną organu nadzoru w powyższym zakresie, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzeczono jak sentencji wyroku.